



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 165/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť E. Č., S., zastúpeného advokátom JUDr. L. M., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/391/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2011 doručená sťažnosť E. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/391/2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že 9. augusta 2007 podal oprávnený – Pohotovosť, s. r. o., Bratislava, návrh na vykonanie exekúcie proti sťažovateľovi ako povinnému.

Sťažovateľ 7. marca 2010 podal návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom *„dôvodil neprípustnosť exekučného konania, ktoré sa vykonáva na podklade exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 2816/07 zo dňa 9. 5. 2007, porušením predovšetkým smernice č. 6313 EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Porušenie vyššie uvedených predpisov odôvodňujú v plnom rozsahu zastavenie exekučného konania...“*.

Následne podaním z 10. mája 2010 podal návrh na *„odklad exekúcie do právoplatného rozhodnutia o návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 7. 3. 2010“*.

Okresný súd bol však vo veci nečinný, preto mu sťažovateľ adresoval dve urgencie na rozhodnutie okresného súdu o jeho návrhu na zastavenie exekúcie, a to 23. augusta a následne aj 10. októbra 2010. Okresný súd na jeho urgencie dosiaľ neodpovedal, preto sa domnieva, že jeho postup je *„nielen v rozpore s ust. § 65 zákona č. 747/2004..., ale aj v hrubom rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy...“*.

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/391/2007 porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby konal v exekučnom konaní bez zbytočných

prieťahov. Zároveň sa domáhal priznania finančného zadost'učinenia v sume 3 000 € a úhrady trov konania v sume 255,28 €

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť

sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, III. ÚS 263/03, III. ÚS 218/07).

Z obsahu sťažnosti, ako aj zo sťažnostného návrhu (petitu) vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/391/2007 pri rozhodovaní o návrhoch na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/391/2007 z dôvodu, že jeho návrhu na zastavenie exekúcie doručenom okresnému súdu 9. marca 2010 dosiaľ okresný súd nerozhodol a takisto nerozhodol ani o jeho návrhu na odklad exekúcie, ktorý podal 10. mája 2010.

Keďže okresný súd o jeho návrhu nekonal, sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu adresoval dvakrát na „Okresný súd v Michalovciach..., ku sp. zn. 16 Er 391/2007“ podania z 23. augusta 2010 označené ako „Urgencia“ a z 11. októbra 2010 označené ako „2. Urgencia“.

V prvom podaní (č. l. 55) žiadal, aby okresný súd o jeho návrhu na zastavenie exekúcie urýchlene rozhodol a v druhom podaní (č. l. 56 spisu) žiadal, aby ho okresný súd informoval o vybavení jeho prvej urgencyie (podľa právneho sťažovateľa išlo o sťažnosť na zbytočné prieskumy), pričom v ňom uviedol, že podáva návrh na odklad exekúcie do právoplatného skončenia rozhodnutia o jeho návrhu na zastavenie exekúcie.

Dňa 21. októbra 2010 bola okresnému súdu z Exekútorskeho úradu so sídlom v Bratislave (č. l. 57 spisu) doručená žiadosť sťažovateľa o odklad exekúcie (sťažovateľ ju doručil exekútorovi až 14. októbra 2010).

Dňa 25. októbra 2010 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na predloženie listín, ktoré súvisia s návrhom na vykonanie exekúcie. Súčasne požiadal „*Stály rozhodcovský súd v Bratislave*“ o predloženie zmluvy o úvere, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul. Sťažovateľ na výzvu súdu reagoval prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným okresnému súdu 18. novembra 2010. Toho istého dňa boli stálym rozhodcovským súdom predložené požadované listiny. Súdny exekútor doručil okresnému súdu 22. októbra 2010 vyčíslenie trov exekúcie a právny zástupca sťažovateľa 6. decembra 2010 vyčíslenie trov právneho zastúpenia.

O návrhu na zastavenie exekúcie a súčasne návrhu na odklad exekúcie okresný súd rozhodol uznesením zo 7. marca 2011.

Túto skutočnosť zistil i ústavný súd zo spisu okresného súdu.

Vychádzajúc z uvedených úkonov okresného súdu a účastníkov konania je síce pravdou, že okresný súd bol vo veci nečinný, keď viac ako sedem mesiacov od podania návrhu na zastavenie konania (9. marca 2010) prvý úkon urobil až 25. októbra 2010, keď vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a príslušný rozhodcovský súd na zaslanie listín potrebných pre rozhodnutie, a tiež rozhodol o návrhu na odklad exekúcie podanom 21. októbra 2010 až 7. marca 2011 teda po viac ako štyroch mesiacoch (nesplnil tak zákonom stanovenú lehotu podľa príslušného procesného kódexu Exekučného poriadku), ale s ohľadom na všetky okolnosti daného prípadu je ústavný súd tohto názoru, že

nekonanie okresného súdu v tomto prípade nezakladá v súčasnosti žiadnu reálnu možnosť na prípadné vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa v exekučnom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ak navyše okresný súd po zabezpečení všetkých potrebných podkladov na rozhodnutie a po doručení vyčíslenia trov exekúcie, resp. trov právneho zastúpenia (november a december 2010) presne v čase doručenia sťažnosti sťažovateľa na ústavný súd o jeho návrhoch na zastavenie exekúcie a návrhu na odklad exekúcie rozhodol uznesením zo 7. marca 2011, ktoré bude expedované účastníkom exekučného konania.

Ústavný súd v súvislosti s namietanými priet'ahmi v konaní okresného súdu opakovane poukazuje na skutočnosť, že „ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy [čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03)]. V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

Podľa názoru ústavného súdu úkony okresného súdu v namietanom období smerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, čo je hlavným účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (II. ÚS 61/98), a jeho postup sa v tomto období zjavne nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné vzhľadom na predmet konania kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Ústavný súd na základe uvedeného preto sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er/391/2007, odmietol ako zjavne neopodstatnenú .

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011